

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 241.

Anden Sæssion.

66de Møde.

Onsdagen den 15de Januar.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Hvad mig personlig angaaer, saa har jeg ved denne Betragtning meget mindre indladt mig paa at spørge: hvilke ere de positive Forhold? end: hvilken er den foreliggende Kjendsgjerning, hvilken er den Deel af Landet, hvis finantstuelle Kræfter vi nogenlunde uden for stor Hoffærdighed kunne siges at kunne raadslaae om? Og der forekommer det mig, at vi, ved at sætte Summen til 1 Million, endog ere komne ikke lidet udover det, den burde have været sat til; thi, skøndt jeg meget gjerne indrømmer den ærede Minister, at man ved de forskjellige Tillæg, som han kan give til Budgettet, og hvortil blandt Andet horte, om jeg forstod ham ret, de 100,000 Rbd. Extraudgift, som man havde faaet af Statens Penge til at købe for, og de Penge, som man havde skaffet sig ved at sælge — jeg siger ikke, at man har havt Uret i at sælge hvad man har solgt, men i alt Fald har man solgt — i Virkelighed har havt et Budget, som steg ud over en Million, ja, som endog steg op til 1,200,000 Rbd., saa er der endda den Begrænsning, at vi have sat Budgettet mere end 40,000 Rbd. høiere end den Sum, vi skulde gaae til, naar vi ganske simpelt holdt os til Kjendsgjerningen. Hvorledes man altsaa end stiller sin Berægnung, saa tør jeg paa Finantsudvalgets Begne udtale, at vi have stillet den rundeligt, og jeg tør sige, at jeg er overbevist om, at, naar der engang bliver forelagt os en Plan, saa vil man ikke gaae til 1 Million, thi man vil erkjende, at, skal man have Noget at løbe paa, skal man faae sin Plan til at bestaae i et eneste Aar, saa maa man have Indstrænkninger indenfor det Omraade, der her er betragtet

som det yderste, hvortil man kan gaae. Jeg troer, at, naar Forsamlingen fastholder disse Betragtninger, fastholder, at vi for det kommende Aar ikke lægge Ministeren nogen Hindring i veien, for lidt efter lidt at ordne de forskjellige Gjenstande, som ved Krigen have lidt betydelig Molest, at vi i det Allerhøieste gjøre nogle Indstrænkninger med den hurtige Udbedring af større Fartøier, og at vi i det, vi foreslaae at sætte som Begrænsning for de Planer, vi vente, ikke paa nogen Maaade træde Ministeren for nær, men endog gaae ud over den Grændse, som tidligere har været sat som den yderste for det samme Omraade, saa vil den mindre betænke sig paa at følge Finantsudvalgets Forslag og votere det saaledes, som det foreligger. Jeg har ogsaa den Overbeviisning, at vi kun ved at gaae denne Vej ville kunne sætte Ministeren istand til med Fasthed at forfølge en Plan, som paa alle de Trin, hvor den skal forfølges, vil finde den Modstand, der altid udspringer af det Tilvante, naar der skal brydes i nogen Retning med en lang Fortid, hvorfra der altid indblandes sig ikke saa Jordomme, og hvor med man ikke kan bryde, naar ikke den, der skal gjøre det, har en fast Støtte, og vi kunne ikke give ham nogen fastere Støtte end denne finantstuelle Begrænsning, som Enhver, der veed, hvad det er at yde til Staten, maa føle er givne rundeligt.

David: Det blev ifjor af en æret Rigsdagsmand indvendt imod Finantsudvalgets Beretning, som dengang foresaa, at det indeholdt altfor mange Fremtids-Tanker, og jeg sølte dengang Vægten af denne Bebreidelse. Jeg troede dengang, at det gik største Delen af Udvalgets Medlemmer, som det gik mig, men, naar jeg skal dømmes efter Betænkningen fra dette Aars Finantsudvalg, hvori de Fleste